

opponerede mod denne Lov i den Forstand, at jeg lagde det fulde Ansvar over paa Vilhelm Lassen. Jeg synes, det er et haardt Ord. Naar det erindres, at Bankkomiteen traadte sammen den 9de Februar og Loven var til Behandling den 20de, var det dog rimeligt, at jeg udtalte mig paa det Sted, hvor jeg var berettiget til at udtale mig, nemlig i Landstinget, og at jeg viste nogen Bagklogskab, naar jeg netop talte i det Øjeblik, Loven var til Behandling, og hvor det gjaldt om at sige sin Mening, synes jeg ikke det ærede Medlem har nogen Ret til at paastaa.

Det ærede Medlem siger, jeg skulde ikke tale, og henviser mig til at skrive Artikler. Jeg troede ikke, det ærede Medlem var saa glad ved mine Artikler, at han endog længes efter dem, naar de ikke skrives, jeg vidste ikke, at han var en saa glad og opmærksom Læser af mine Artikler, at han har ventet paa dem, naar de ikke komme — nu har han saa megen Sympati for dem, at han saa lang Tid efter kalder paa dem.

Og naar det ærede Medlem omtalte, at „Politiken“ ikke tog anden Stilling, end den gjorde den Gang, hvilket det ærede Medlem hverken kan regne mig til Fordel eller Last, thi jeg skrev ikke Artiklerne, og naar alle Folk her i Byen kaldte paa denne Foranstaltning, som Vilhelm Lassen traf, er denne Fremstilling meget rigtig, saadan gik det netop til. Men det ærede Medlem glemmer her en Ting, og det er den, at det var Ministeren, der havde Answeret derfor, og der var ingen anden, der med den Autoritet og den Kraft kunde trænge ind i, hvad det gjaldt, end netop Vilhelm Lassen, og ingen anden, der havde den Mulighed for at gøre det, end han. Naar han gjorde noget saa ekstraordinært, som han gjorde, maatte der samtidig stilles den Fordring til ham, at han virkelig kendte til den Ting, og det gjorde han ikke, han handlede i Blinde. Ja, nu hører jeg igen dette om, at jeg paa den ene eller den anden Maade har lastet hans Minde. Men jeg har ogsaa talt rosende Ord om Vilhelm Lassen og har altid ment dem, baade da han nærmest hørte til mit Parti, og da han hørte til et andet Parti. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem mener, at en aldeles historisk Bedømmelse af en Mand skal forsvinde i det Øjeblik, han er død. Skal man virkelig ikke kunne tale om en Mand, fordi han er død, og underkaste hans Handlinger en fuldstændig sømmelig Kritik? Det er sømmeligt at sige,

at han ikke var forudseende, ikke forudsaa, hvad der kunde komme, at han handlede i Blinde, som jeg her har sagt, ikke var forsigtig. Jeg gad vide, hvad man da kan sige, naar man skal bedømme en Mands Handlinger! Jeg mener, han forstod ikke, hvad der skete omkring ham, han begreb ikke, hvilke Interesser der var paa Spil, han begreb heller ikke, i hvilket Net han droges, men det havde han som Finansminister med den Autoritet, han sad inde med, ogsaa politisk, den største Anledning og den største Forpligtelse til at vare sig imod, men det gjorde han ikke, det kunde han ikke. Der var en Panik i København, en Stormvind over Sindene, som tog ham, og det var netop der, han skulde have staaet imod og omhyggeligt, klart og nøgternt have overvejet, hvad det var, man vilde have ham til, hvad man drog ham hen til, og hvad der risikeredes for Statens Interesser derved. Det gjorde han ikke. Det er ikke at kaste Smuds paa hans Minde at sige dette, men det kunne de Herrer jo meget godt slaa sig til Ridder paa ved at bebrejde den, der siger sligt, at det er højst forkastelige Ord. Men rent historisk set, skulle De se, jeg faar nok Ret alligevel. Hvad gjorde han mere? Han gjorde jo noget, som han var ganske uberegtiget til, fordi han var i Virkeligheden greben af en hel fanatisk Feber for at gøre godt, han foretog et Skridt, som var fuldkommen uberettiget, da han udvidede Bankgarantien eller søgte at forpligte Staten til at udvide Bankgarantien overfor de jydskke Banker og Laanekassen i København. Jeg anser dette Skridt for ikke bindende for Staten. Jeg anser ikke Staten for juridisk bunden ved dette Skridt. Jeg antager, at Statens Stilling er stærk ved en Forhandling om dette overfor Bankerne, for jeg anser ikke Statskassen for bunden ved denne halvt mundtlige, halvt skriftlige Forpligtelse, som Vilhelm Lassen paatog sig overfor Statens tilforordnede i Bankkomiteen. Jeg tror derfor, det ærede Medlem skal tale roligt om Vilhelm Lassen i dette Forhold. Han har handlet efter bedste Overbevisning, men det forhindrer ikke, at han har handlet til stor Skade for Statens Interesser.

Jeg maa altsaa endnu dvæle ved Afføren Hald. Et Medlem af det Parti, det ærede Medlem er Ordfører for, har været inde paa det og sagt i Dag det samme, han har sagt før. Jeg kan heller ikke svare noget andet, end jeg har svaret. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde